

φιλαυτος αυ ειη, η ου; εστι δε φιλαυτος, ο αυ-
τη ενεκεν παυτα παρσπων, εν τοις κχι τοι
λιστοτελες. ο μβρ ουω φαυλος, φιλαυτος εστι.
αυτος αυ η γδ ενεκεν παυτα παρσπιδ' αλλ' ου
ο σπουδαυος: δια τωτο γαρ ου σπουδαυος, οτι
αλλο ενεκεν τωτο παρσπει' διο ου εστι φιλαυ-
τος. αλλ' ορμωσι μβρ απαντες οπι ταχιδε,
και οιονται αυτοις δειν μβριζετα εσαφχειν
τωτο ελ' ου μβριζετα φανερον οπι πλουτου
ησ αφηος. ο μβρ ουω σπουδαυος εκσησεται
πυτων αλλω ουχ ους ε παρσπικον αυτω μβ-
ριζετα, αλλ' ελ' ορα' αλλοι δειμισαυμον μβριλον
τουτοις αυτε γρησται. α ελ' αλλοι τωτο ου
πυησισαι δι' αχνοισιν (ου γδ αινονται κηκως
ελ' γρησεται τοις τοιουτοις αγαθοις) η δια
φιλοτιμιαν ησ αφχειν. ο δε σπουδαυος ου δε τε
ερον τουτων πεσειται' διο ου δε φιλαυτος, και
ταε γε τα τοιωτα αγαθα' αλλ' ελ' αερα, κχι το
κελον. τουτου γδ, μονου αλλω ου αλ' εκσησται.
και δε συμφερονται ησ η δεα εκσησεται. τλω
μβρ ουω κχι το κελον αφεσιν, φιλαυτος ε-
στι τλω δε κχι το συμφερον, και κχι η δο-
νλω λεγομενω, ου εστι ο σπουδαυος, αλλ' ο
φαυλος.

Κεφάλαιον εθ.

Πορον δε ποτε ο σπουδαυος φιλήσθ
αυτος: εαυτον μβριζετα, η ου; εστι μβρ
ουω αυτος αυτον μβριζετα ως φιλήσθ, εστι ελ'
ως ου. επειδη γδ φαυρ τον σπουδαυον εκση-
σεται ησ αγαθων κχι το συμφερον τω φί-
λω, τον φίλον αυτε μβριλον φιλήσθ' ναυ' αλλ'
η τωτων εξεταυμος τω φίλω η αυτω τω κελ-
ον σπειπειται, ταυτη ησ εξεταυται ησ τοι-
ευτων. εστι μβρ ουω ως τον φίλον αυτος αυτε
μβριλον φιλεί, εστι ησ αυτος αυτον μβριζετα.
κχι μβρ γδ το συμφερον, τον φίλον κχι δε το
κελον και αγαθον, αυτος αυτον μβριζετα. αυ-
τω γδ ταυτα σπειπειται και λιζετα οντα. εστι
μβρ ουω και φιλαγαθος, ου φιλαυτος. μονον
γδ επερ φιλεί αυτος εαυτον, οπι αγαθός: ο δε
φαυλος, φιλαυτος. ουδεν γδ εχει δι' ο φιλήσθ
αυτος εαυτον, οπ κελον π' αλλ' αυτου πυτων
αυτος εαυτον φιλήσθ η αυτος. διο και εστ αυ
κωσως λεγοιτο φιλαυτος.

Κεφάλαιον εε.

Εχόμενον ελ' αυ ειη υπο αυταρκείας και τω αυταρκειοι, ποτερον αυταρκειοι παρσπειται
φιλείας, η ου, αλλ' αυτος εαυτω αυταρκειοι εστι και κχι τωτο. λεγοσι γδ ταυτα και ο
πυησται: Όταν ελ' ο δαμωιν ου δειδω, τι εστι φίλων; ουδαι και η δοτοβια γρησεται, πύτι-

A sese amabit, áne? Est certè se amans, qui
sua de causa agit omnia, vbi modò aliqua
saggeratur vtilitas. Malus igitur sui amans
erit: sua enim de causa agit omnia: probus
verò, non. Hac enim de causa est probus,
quòd alterius causa id agat: & proinde sui
amans non est. Atque omnes ad bona pro-
filiunt, opinanturque sua in primis esse o-
portere: idque præcipue manifestum est ex
opulencia, ac dominatu. Probus igitur alij
hæc statuet, non quòd non putet conueni-
re in primis sibi: sed si alium viderit, qui
his commodè magis vti possit, facillè con-
cesserit. Alij hoc inficitia quadam non fan-
cient: neque enim opinantur talibus bonis
abufuros: vel etiã ob honoris cupiditatẽ
imperant. Probus verò horum neutrum
efficit: & proinde ne quidem propter e-
iusmodi bona, sui amans erit: verum si ho-
nestas postularit. Id enim solum nemini
alij concesserit: at commoda, & iucunda
cesserit. Itaque in delectu honestatis sui
amans erit. Vbi commodum, ac iam dic-
ta voluptas affectabitur, improbus erit,
non bonus.

CAPVT XIII.

Vtrum probus sese maximè amabit, an
non? Est certè, vbi sese maximè ama-
bit, est vbi non. Nam cum dicimus pro-
bum bona cedere, quæ ad vtilitatem ten-
dant, amico, magis quàm se, amicum ama-
uerit: ita verum hæc amico concedens, si-
bi honestatem accommodat, eoque modo
ista concedit. Est igitur vbi amicum se
magis diligit, estque vbi sese maximè. In
ipso nanque commodo, amicum: at vbi
honestum, & bonum, ipse sese maximè di-
ligit: sibi enim quæ sunt honestissima vèdi-
cat. Est igitur boni etiã amans, nec sui a-
mans. Nam si solum sese amat, quòd bo-
nus, malus autem sui amans est: neque e-
nim habet quapropter se amet, sicut hone-
stum aliquod: sed citra hæc, ipse quatenus
ipse est, sese amabit, & proinde hac de
causa propriè sui amans diceretur.

CAPVT XV.

Dicendum de eo, quod sibi faris, & non
altero indigens: vtrum qui nulla re
indiget, suis bonis contentus, egebit ami-
cicia, áne? nempe ipse sibi satis erit, etiã
ob hoc. Siquidem etiã poëta talia iadi-
tant. Cum felicem rerum successum de-
us dederit, quid amicis opus est? Vnde etiã